

કલ્પનાનો ઈશ્વર

--અશોક ગોપાળરાવ વીદ્યાંસ(અમેરીકા)

બી. ઈ. મીકેનીકલ થયો અને તરત જ મને મુંબઈ નોકરી મળી. એ વાતનો મારા ઘરમાં બધાને ગર્વ હતો. હવે મારે અમદાવાદથી કાયમ માટે દુર વસવાનું હતું. 'મુંબઈમાં રોટલો મળે પણ ઓટલો ન મળે' એ પણ હવે જ સમજવાનું હતું. તેમ છતાં, મુંબઈમાં 'રોટલો અને ઓટલો' એમ બન્ને મેળવવાના પ્રશ્નો ધાર્યા કરતાં સહેલાઈથી ઉકલ્યા. દુરના મારા એક ભાઈનો પાર્લામાં ફ્લેટ હતો. તત્કાળ પુરતી તો મારી રહેવાની ગોઠવણ ત્યાં થઈ ગઈ. ભાભીનું મન, તેમના મોટા ફ્લેટ કરતાંય મોટું અને ઉદાર હતું. હું પારકે ઘરે રહું છું એવી લાગણી મને ભાભીએ કદી થવા ન દીધી.

હવે પાર્લાથી ચચગેટની મારી રોજની આવનજાવનની ઘટમાળ શરુ થઈ. મુંબઈની લોકલ ગાડીઓને પોતાની જીવાદોરી સમજનારા અસંખ્ય કીટાણુઓમાં એકનો ઉમેરો થયો. શરુઆતમાં બહુ મઝા પડતી. નવા ચહેરા અને અનોખાં સ્થળો કુતુહલ નીર્માણ કરી જતાં. મારું મન જાણે નજરે પડતી પ્રત્યેક વ્યક્તિ અને સ્થળ પાછળ છુપાઈ રહેલી કથા વાંચવાનો પ્રયત્ન કરવામાં ગુંથાયેલું રહેતું.

નવી નોકરી, ઓફીસ, સાથી કાર્યકરો અને નવી કામગીરી, મેં ધારેલું એનાથીય ઘણાં ઝડપથી પરીચીત થતાં જતાં હતાં. ચકડોળે ચડેલી મુંબઈ નગરીની મારી દીનચર્યામાં મારો સમય ઝડપથી વીતવા લાગ્યો. બધું જ કોઠે પડવા માંડ્યું હતું. રોજ દેખાતી છોકરીઓ-ખાસ કરીને તરુણીઓ-ના ચહેરા હવે જાણીતા થતા જતા હતા. એકાદ સુંદર તરુણી લાગલગાટ આઠ-દસ દીવસ નહીં દેખાય ત્યારે, 'એણે નોકરી તો નહીં બદલી હોય ને? કે પછી પરણી ગઈ હશે?' એવા ચીંતીત કરનારા પ્રશ્નો મનને ઉચાટ અર્પે. ને પછી એટલામાં જ નવી સાડીમાં પોતાને વીંટી લઈને એ પાછી હાજર થઈ જાય, ત્યારે મનને સાંત્વના મળે એવુંય બનતું.

લોકલમાં નજરે પડતી આ જીવંત મુર્તિઓથી તદ્દન વીરુદ્ધ પ્રકારનું સ્થાયીપણું લોકલના રસ્તાની બાજુએ ઉભેલ ઈમારતોનું હતું. રસ્તા, પુલ, બીલ્ડીંગ્સ વગેરે ધ્રુવતારા જેવાં હતાં. અમુક સ્થળેથી ગાડી પસાર થાય એટલે અમુક રેસ્ટોરાં કે બેન્કની ઓફીસ ચોક્કસ નજરે પડવાની જ. વાંદરાની ખાડી પરથી ગાડી પસાર થાય એટલે દુર્ગંધ અને માહીમની ખાડી પરથી આવતી દરીયાની ફોરમ. બંને વચ્ચેનું દ્વંદ્વ કાયમી. નજર મારફત મન પર છાપ પાડી જનાર આ વીવીધ વ્યક્તિઓ અને સ્થળોમાં એક ઈમારતે અથવા ખરું કહું તો ઈમારતના માથાના શીખરના ટોપકાએ મારા મનમાં ક્યારે ઘર કરી લીધું એની મને પોતાને જ ખબર ન પડી ! વેગથી પસાર થતી લોકલના રસ્તાથી થોડે દુર આવેલ એ ઈમારત પોતે તો બીજાં બે ઉંચાં બીલ્ડીંગની પાછળ અદૃશ્ય જ રહેતી. એના માથેના શીખરનું ટોપકું માત્ર દેખાતું. એ ટોપકાના આધારે એ ઈમારત કોઈ મંદીર હશે અને મને દેખાતી ટોચ એ મંદીરના શીખરનું ટોપકું હશે, એમ, સહજ જ મારી ધારણામાં આવ્યું. અને આવી સામાન્ય કલ્પના કરવા માટે મારે કોઈ કવી-હૃદયની પણ જરુર ન હતી. રોજ સવારે અને સાંજે સુર્યનાં કોમળ કીરણોમાં ચમકી ઉઠતી તે ટોચ, મારા મનઃચક્ષુ સામે આખાયે મંદીરનું કલ્પનાચીત્ર ખડું કરી દેતી. જતાં-આવતાં રોજ, ગાડીની ભીડમાંથીયે, નજર ખેંચીને, એ ટોચ ઉપર આંખ ફેરવી લેવાની જાણે મને ટેવ જ પડી ગઈ.

સમય ઝડપથી પસાર થતો હતો. છ મહીના થયા અને મને નોકરીમાં પ્રમોશન મળ્યું. એથી હું તો હરખાયો ! બોસને મારું કામ પસંદ હતું. સાથી કાર્યકરોનેય અદેખાઈ નહોતી આવી. પગાર વધ્યો એટલે મેં બોરીવલીમાં ભાડાની જગ્યા મેળવી. મોટાં ભાઈ-ભાભીનો ખુબ આભાર માની હું બોરીવલી રહેવા ગયો. ગાડીમાં હવે અગાઉથી વધુ વખત વીતતો. એ એક વાત જતી કરીએ તો બાકી કશો ફરક નહોતો થયો. બોરીવલીથી મને હવે ફ્લેટ ટ્રેન મળતી. પેલી ટોચ હવે અગાઉથીય ઓછી ક્ષણોમાં નજર સામેથી ઓઝલ થતી. પણ મારી ટેવાયેલી નજર, પારધીની ચકોર નજરની જેમ જ, એ ટોચને બરાબર ઝડપી લેતી. જેના આધારે એ ટોચ માથું ઉંચકી શકતી હતી એ શીખર અને શીખરને પોતાને માથે

ધારણ કરીને ઉભું રહેનાર મંદીર તો જો કે કાયમ અગોચર જ હતાં. પણ ટોચની ઝલક મને મંદીરની ભવ્યતાની કલ્પના કરવામાં ખુબ મદદ રુપ હતી. સાંજે પાછા ફરતાં તો ઘણી વખત મને એમ થતું કે આગાઉના સ્ટેશને ઉતરી, એ મંદીર સુધી જાઉં અને મંદીરનું સ્થાપત્ય નીહાળું. પણ ના, એ માટે મારે હજી ઘણી રાહ જોવાની હતી.

કોણ જાણે કેમ પણ મને થતું કે એ મંદીર શંકરનું હોવું જોઈએ. હું કબુલ કરું છું કે હું જરાયે આસ્તીક નથી. તે ગમે તે ભગવાનનું હોય, હું ક્યાં ત્યાં માનતા માનવા જવાનો હતો ! છતાં શંકર ભગવાન માટે મને એમનાં ભોળપણ, એમની નીરાડબરી સાદગી અને એમના વીષપાન માટે આદર ખરો. અજાણતાં જ મેં તો એ મંદીર અને અંદર બીરાજેલા શીવલીંગ વીશે કલ્પના કરવા માંડી.

પછી તો અમદાવાદમાં મારાં લગ્ન નક્કી થયાં. બે ને બદલે હવે હું ચાર હાથવાળો બન્યો. ત્રણ વર્ષ પુર્વે 'સ્નાતક' અને 'અવીવાહીત' એવા બેવડા અર્થમાં 'બેચલર' તરીકે મુંબઈ આવેલો હું, હવે મુંબઈગરો થઈ ગયો. મેં માસની પરસેવાના રેલા ઉતારતી ગરમી, જુન-જુલાઈનો ધોધમાર વરસાદ, સપ્ટેમ્બરમાં ગણેશોત્સવ નીમીતે મહારાષ્ટ્રીયન લોકોનો જુસ્સાભર્યો; છતાં ભક્તીયુક્ત ઉત્સાહ અને ઓકટોબરમાં દીપાવલી ટાણે રાતભર ચાલતી દારુખાનાની ધનાધની આત્મીય લાગતી હતી. પણ તે સાથે જ પેલી ટોચ અને તે ધારણ કરનાર મંદીર માટેનું મારું કુતુહલ અને આકર્ષણ તસુભર ઘટયાં નહોતાં.

પાણીગ્રહણ વેળા એક રોમાંચક કલ્પનાનું મેં જતન કરેલું. લગ્ન પછી સજોડે એ મંદીરે જઈ, એ દેવસ્થાનનું શીલ્પ-સ્થાપત્ય નીહાળવું. મંદીરના દ્વારે સજોડે ફોટો પડાવી, અંદર જઈ ભોળાશંભુને કહેવું: ઠું સહનાવવતુ। સહ નૌ ભુનક્તુ। સહ વીર્યં કરવાવહૈ। તેજસ્વિ નાવધિતમ્ અસ્તુ। મા વિદ્વિષાવહૈ।

ઠું શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિઃ પણ પત્નીના મુંબઈ આવ્યા પછીય કાંઈક નેકાંઈક કારણોસર મંદીર જોવા જવાનું ન જ બન્યું. તેમતેમ મારું કુતુહલ તો દીવસોદીવસ વધતું જ ગયું.

એક દીવસ રોજની જેમ ટોચ ઉપર નજર નાંખી ત્યારે અચાનક ધ્યાનમાં આવ્યું કે જે બે ઉંચી ઈમારતો વચ્ચેની તડમાંથી પેલી ટોચ ડોક કાઢતી હતી એ તડ જ હવે પુરાઈ જવાની હતી ! એ બે બીલ્ડીંગની વચ્ચે એક ત્રીજું બીલ્ડીંગ હવે પગપેસારો કરતું હતું. આ પરીસ્થિતીએ મારો અજંપો વધારી મુક્યો. હવે જરા પણ વીલંબ વીના આ રવીવારે મેં એ મંદીરની પ્રત્યક્ષ મુલાકાત લેવાનો નીર્ણય કરી લીધો. પત્ની તો પીયર ગઈ હતી તેથી પ્રથમ દર્શન તો મારે એકલાએ જ કરવાનાં હતાં.

સવારે વહેલો ઉઠી નાહ્યો. આજે શંકરદાદા પ્રત્યે મને શી પ્રીતી જાગી, કોને ખબર; પણ દર રવીવારે ટેસ્ટફુલ ઓમલેટનો નાસ્તો કરવાનો મારો નીયમ મેં તે દીવસે બદલ્યો. 'નો બ્રેકફાસ્ટ, ફક્ત એક કપ ચા' આવી પવીત્ર તૈયારી સાથે હું મંદીર જવા નીકળ્યો. રસ્તે ચાલતાં પણ મારા મનમાં સતત એ મંદીરના જ વીચાર આવતા હતા. મંદીર ખુબ પુરાતન હશે? કોઈએ એનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો હશે? પુજારી તો નક્કી કોઈ આદરણીય વૃદ્ધ જ હશે ! મારું મન આમ કહ્યા કરતું તું. મંદીરના પ્રવેશદ્વારમાં જ દેખાનાર નંદી અને ગર્ભગૃહના થાળામાંનું શીવલીંગ જાણે મારી આંખ આગળ તાદ્દશ થયાં. આજે રવીવાર એટલે ઘણું ખરું દર્શન માટે ભીડ હશે એવો વીચાર પણ આવ્યો. ટોચદર્શનથી શરુ થયેલી મારી આ વીચારધારાએ મારા મનનો સંપુર્ણ કબજો જાણે લઈ લીધો હતો અને એમાંથી ઉદ્ભવેલી કલ્પના શીખર, મંદીર અને શંકરદાદા સુધી વીસ્તરી હતી.

આખરે હું એ જગ્યાની સાવ લગોલગ પહોંચ્યો. કોઈ પણ વસ્તુને જોવાનો દષ્ટીકોણ બદલાય એટલે એ વસ્તુ કેટલી ભીન્ન, બદલાયેલી લાગે એ હકીકતનું મને અચાનક ભાન થયું. લોકલમાંથી જોતાં એ મંદીરને સદા ઢાંકી રાખનારાં એ બે ઉંચાં બીલ્ડીંગની પાછલી બાજુ હવે મારી આંખ સમક્ષ હતી. સામેથી સુંદર દેખાતાં એ બન્ને બીલ્ડીંગની પાછલી બાજુ કેવી વરવી હતી ! મેં ત્યાંથી નજર

વાળી લીધી. મંદીરની દીશામાં હું આગળ વધ્યો. મારી કલ્પનાના એ ભવ્ય મંદીરનું વીશાળ પટાંગણ દબાવી બેઠેલા એ બન્ને બીલ્ડીંગ પર મને ગુસ્સો આવ્યો.

બસ, હવે આ છેલ્લી ગલી. સામેના ખુણે વળીશ અને આજે વર્ષોથી જેને જોવાની અભીલાષા છે એ મંદીર અને ભગવાન બન્ને મારી નજર સામે હશે. મારાં પગલાંની ઝડપ આપોઆપ જ વધી. મન અને પગ વચ્ચે જાણે આગળ ધપવાની હરીફાઈ શરૂ થઈ !

ગલીનું નાકું આવ્યું. મેં ઝટ સામે નજર નાખી. પણ...પણ... આ શું? પેલું મંદીર ક્યાં છે? એનું શીખર? ને પેલી રોજ દેખાતી ટોચ? હું આ શું જોઉં છું? મેં આંખ ચોળી જોઈ. ખાતરી થઈ કે આ સ્વપ્ન ન હતું. મારી આંખ સામે દેખાતી ઈમારત એક મસ્જીદ હતી. ગાડીમાંથી દરરોજ દેખાતી ટોચ એ મસ્જીદના માથે મઢેલા ચાંદ-તારાની ટોચ હતી !

અજાણપણે જ મેં ખીસ્સામાંથી હાથરુમાલ કાઢ્યો. ગડી ખોલી માથે મુક્યો. બન્ને છેડા કાને ભરાવ્યા. ઈમારતમાં જે કોઈ 'ઈશ્વર-તત્ત્વ' હતું એનાં દર્શન કરવા હું ધીમે પણ મક્કમ પગલે મસ્જીદની અંદર દાખલ થયો.

--અશોક ગો. વીદ્વાંસ

સંપર્ક:

8-Stonehedge Drive,

East Windsor, NJ- 08520-2825-USA

PH# 609-336-7239 **eMail** : ashok@vidwans.com

'સ-ને ઈ-મહેફીલ' -- વર્ષ : ત્રીજું -- અંક : 125 -- **October 28, 2007**

'ઉત્તામગજારી'માં અને 'વીજયા' ફોન્ટમાં અક્ષરાંકન : **અક્ષરાંકન: uttamgajjar@hotmail.com**

લેખક-પરીચય

અમારા અમેરીકામાં બહુ ઓછા જોવા મળે તેવા સદ્ગૃહસ્થોમાંના શ્રી. અશોક વીદ્વાંસ એક છે. થોડા વખત પહેલાં હું વહી. શાંતારામનું 'દો આંખે બારા હાથ' જોતો હતો અને મને થયું કે આવી

બોલવાની છટા મેં ક્યાંક જોઈ છે. પછી લાગ્યું કે શાંતારામની ડાયલોગ ડીલીવરીની સ્ટાઈલ અશોકભાઈના બોલવા જેવી છે. અશોકભાઈ નાટકના જીવ છે. તેમણે અમેરીકામાં ત્રીઅંકી નાટકો દીગ્દર્શીત કર્યા છે. એવાં નાટકો ભજવનાર મીત્રો શોધી અને તેમને તૈયાર પણ કર્યા છે. સદ્ગત ભાસ્કરરાવ વીદ્યાંસ અને ગોપાલરાવ વીદ્યાંસ જેવા વીદ્યાનોના ઘરનું સંતાન વીદ્યાન અને કલાપ્રેમી જ બને એમાં નવાઈ નથી. ગોપાલરાવ, અશોકભાઈના પીતાશ્રી થાય.

ગોપાલરાવ વીદ્યાંસનો ગુજરાત પર મોટો ઉપકાર છે. તેમણે પોતાના અસંખ્ય અનુવાદો દ્વારા મરાઠી સાહીત્યનો, ગુજરાતને પરીચય કરાવ્યો. એટલે પીતાજીનો વારસો સંભાળવા અશોકભાઈએ સ્વામી શ્રી. સચ્ચીદાનંદજીના પુસ્તક ‘ગીતા અને આપણા પ્રશ્નો’નો અંગ્રેજીમાં અનુવાદ કર્યો છે. ‘ગીતા એન્ડ અવર પ્રોબ્લેમ્સ’ (પ્રકાશન વર્ષ : ૧૯૯૩, પૃષ્ઠ : ૧૯૧, મુલ્ય : ૧૦૦ રુપીયા, પ્રાપ્તીસ્થાન : ‘ભક્તીનીકેતન આશ્રમ’, પો.બો.નં.૧૯, પેટલાદ-૩૮૮ ૪૫૦, ફોન : ૦૨૬૯૭-૨૫૨૪૮૦) અશોકભાઈ ટુંકી વાર્તા અને નીબંધોના પણ માહેર સર્જક છે. જુદાં જુદાં સામયીકોમાં તે છપાય છે.

૧૯૪૩માં વડોદરામાં જન્મેલા શ્રી. અશોકભાઈનો ફોટો જોતાં આપણને લાગે કે આ માણસ બહુ ગંભીર છે. સાચી વાત છે. તેઓ મીતભાષી અને ગંભીર પ્રકૃતીના સજ્જન છે. તેથી તેમનાં પત્ની શૈલાબહેન હસમુખાં હોય તે સ્વાભાવીક છે. આ દંપતી મરાઠી સાહીત્ય અને સંગીત પ્રવૃત્તીમાં પણ વ્યસ્ત હોય છે. અમેરીકામાં, ન્યુ જર્સીમાં તેઓ ૨૫ વર્ષથી પુત્ર રણજીત અને પુત્રવધુ સંજીવની સાથે રહે છે. અશોકભાઈ મીકેનીકલ એન્જીનીયર છે અને ન્યુ જર્સીના વાહન-વ્યવહાર ખાતામાં કામ કરે છે. --હરનીશ જાની (ન્યુ જર્સી) અને ઉત્તમ ગજજર (સુરત)

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ ઉપર દર અઠવાડીયે અમે લેક્સીકોનની વેબસાઈટ ઉપર લોકોએ લીધેલી મુલાકાતના આંકડા મુકીએ છીએ. આ અઠવાડીયે તે આંકડો **પાંચ લાખ**ને વટાવી ગયો ત્યારે હર્ષવીભોર બની શ્રી. રતીભાઈ ચંદરયાએ લંડનથી અમને લખ્યું:-

‘આજથી વીસ વરસ ઉપર મેં જ્યારે ગુજરાતી લેક્સીકોનની કામગીરીની માંડણી કરી ત્યારે માત્ર અલ્પ પ્રમાણમાં જ કમ્પ્યુટર ઉપર ગુજરાતી લખાતું હતું. પણ આજે જે સેંકડો ગુજરાતી બ્લોગ્સ, ગુજરાતી વેબસાઈટ્સ વગેરે દ્વારા ગુજરાતી ભાષાએ પ્રગતિ સાધી ગુજરાતીબંધુઓની વાચનની જે ભૂખ ઉઘાડી છે તે જોઈને તથા શુક્રવાર ૧૩મી જાન્યુઆરી ૨૦૦૬ના દિને મુંબઈ ખાતે લેક્સીકોનના થયેલા પ્રથમ લોકાર્પણ પછી માત્ર વીસ માસના ગાળામાં ગુજરાતી વાચકોએ લેક્સીકોનની અમારી વેબસાઈટની પાંચ લાખ (હાફ અ મિલિયન!) લોકોએ મુલાકાત લીધી છે તે બધું જોઈ મારી ઘરડી છાતી પણ ગજ ગજ ફૂલે છે અને નબળી આંખોય હર્ષાશ્રુથી ભીની થાય છે. સાચે જ, મને તેનો અપાર હર્ષ અને ગર્વ છે. ગુજરાતી ભાષાના ચાહકોને મારી મિલિયન સલામ...’.....

‘ગુજરાતી અમર રહે !’ –રતિલાલ ચંદરયા..

લંડન..૨૦ ઓક્ટોબર, ૨૦૦૭

ગુજરાતી લેક્સીકોનની આ અનોખી સીદ્ધીમાં આપ સૌ 'સ.મ.'ના વાચકોનો અનેરો સહયોગ સાંપડ્યો તે એક નક્કર હકીકત છે; પણ હજુ કરોડો ગુજરાતી ભાષા-પ્રેમીઓ સુધી પહોંચવું બાકી છે. તે અંગેનો સંદેશો સ્વજનોને પહોંચાડવામાં આપની મદદ ઈચ્છીએ છીએ.

..ઉત્તમ ગજજર (સુરત) અને બળવંત પટેલ(ગાંધીનગર)

આપ સૌના સહયોગ થકી **સન્ડે ઈ-મહેફીલ**ના **6800** જેટલા વાચકો થયા અને રોજરોજ નવાં નામો ઉમેરાતાં જાય છે એ પુરવાર કરે છે કે, દેશવીદેશમાં ગુજરાતી વાચનના રસીયા બહુ મોટી સંખ્યામાં છે જ...

સૌનો આભાર..અમારી **સન્ડે ઈ-મહેફીલ**ની અત્યાર સુધીની જુની સઘળી પીડીએફ ફાઈલો અમારી વેબસાઈટ

<http://gujaratilexicon.com/index.php?action=downloadSeM>

પરથી સરળતાથી ડાઉનલોડ થઈ શકશે. આ જ વેબ સાઈટ પરથી લેક્સીકોન અને શ્રી વીપુલ કલ્યાણી તરફથી લંડનથી પ્રકાશીત થતા 'ઓપીનીયન' માસિકના કેટલાક નમુનાના અંકોની અને શ્રી. પ્રવીણ વાઘાણી (મેલ્બોર્ન-ઓસ્ટ્રેલીયા) તરફથી પ્રકાશીત થતા 'માતૃભાષા' માસિકની મુલાકાતે પણ જઈ શકાશે..

'સન્ડે ઈ-મહેફીલ' -- વર્ષ : ત્રીજું -- અંક : 125 -- October 28, 2007

'ઉઝાજોડણી'માં અને 'વીજયા' ફોન્ટમાં અક્ષરાંકન : અક્ષરાંકન: uttamgajjar@hotmail.com

ઈસુ તથા શ્રી. મોહનદાસ ગાંધીને

માણસ નામે નબળું પ્રાણી
એની ઉઘ એને ઘણી વહાલી !
તમે અચાનક એને ઢંઢોળો તો
કોધથી ગાંડોતુર થઈ
કોસ ઉપર તમને લટકાવે નહીં તો શું કરે?

અથવા

હાથમાં જો બંદુક આવે તો શું તમને જતા કરે?
તમે તો સર્વજ્ઞાની-
આટલું પણ નહીં જાણ્યું કે
કાચી ઉઘમાંથી કોઈને જગાડાય નહીં?

-વીપીન પરીખ-

'ગાંધી-ગંગા'-ભાગ-એક (સંપાદક : મહેન્દ્ર મેઘાણી, પ્રકાશક : ગોપાલ મેઘાણી, લોકમીલાપ ટ્રસ્ટ, પો.બો. 23, ભાવનગર-364 001, પૃષ્ઠ : 244, મુલ્ય : 30 રુપીયા, વીદેશમાં : \$ 5 વીમાન-ટપાલખર્ચ સાથે)ના પાન : ૧૬૦ પરથી સાભાર... સંપર્ક : loknilaptrust2000@yahoo.com

● મધુરેશ સમાપયેત્ ●

મારા બાબાની ઉંચાઈ? એ તો ખબર નથી..., પણ તેની આડાઈ ખબર છે,
એ 30 ઈંચ આડો છે. મેં મારા બાબાને કદી ઉભેલો જોયો જ નથી! વહેલી સવારે ચાર
વાગે વીસરથી ચર્ચગેટની ગાડી પકડી નોકરી પર જાઉં અને મોડી રાત્રે દસ વાગે
ઘેર આવું છું. બંને ટાઈમે એ સુતેલો ફોય એટલે એને આડો જ જોયો છે !

પેન્સીલ્વેનીયા-અમેરીકામાં વસેલા અમદાવાદી કાર્ટુનીસ્ટ શ્રી. મહેન્દ્રભાઈ શાહનો

ઈ-મેઈલ સંપર્ક : mahendraaruna@msn.com

એમનો પરીચય પામવા અને એમનાં ખુબ બધાં કાર્ટુન્સ માણવા જુઓ એમની

web site : www.ameamericanamdavadi.com

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ -- વર્ષ : ત્રીજું -- અંક : 125 -- October 28, 2007
‘ઉંઝાજોડણી’માં અને ‘વીજયા’ ફેન્ટમાં અક્ષરાંકન : અક્ષરાંકન : uttamgajjar@hotmail.co